

© Ελληνική Δημοκρατία, 2017. Ανεπίσημη μετάφραση που πραγματοποιήθηκε από την Εθνική Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΕΔΑ). [Η μετάφραση έχει δημοσιευθεί στην επίσημη ιστοσελίδα της ΕΕΔΑ]. Η μετάφραση αυτή δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

© Hellenic Republic, 2017. Unofficial translation made by the Greek National Commission for Human Rights (GNCHR). [Translation already published on the official website of the GNCHR]. This translation does not bind the Court.

© République Hellénique, 2017. Cette traduction non officielle a été faite par la Commission Nationale Hellénique pour les Droits de l'Homme (CNHHDH). [Traduction déjà publiée sur le site Internet officiel de la CNHHDH]. Elle ne lie pas la Cour.

Θεματικό Δελτίο – Βία κατά των γυναικών

Ιούνιος 2017

Αυτό το θεματικό δελτίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο και δεν είναι εξαντλητικό

Βία κατά των γυναικών

Ενδοοικογενειακή βία

Βλ. το θεματικό δελτίο με θέμα την [«Ενδοοικογενειακή βία»](#).

Κακομεταχείριση σε συνθήκες κράτησης

Juhnke κατά Τουρκίας

22 Ιουλίου 2003

Η προσφεύγουσα συνελήφθη ως ύποπτη για συμμετοχή σε παράνομη ένοπλη οργάνωση, το ΡΚΚ (Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν), κρίθηκε ένοχη για τις σε βάρος της κατηγορίες και καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης 15 ετών. Ενώπιον του Δικαστηρίου, διαμαρτυρήθηκε ειδικότερα για την κακομεταχείριση που υπέστη κατά τη διάρκεια της κράτησής της και την υποβολή της σε γυναικολογική εξέταση χωρίς τη θέλησή της.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, κρίνοντας ότι δεν υπήρχαν αποδεικτικά στοιχεία που να θεμελιώνουν την κακομεταχείριση που υπέστη η προσφεύγουσα, απεφάνθη ότι το τμήμα αυτό της καταγγελίας της ήταν **απαράδεκτο** ως προδήλως αβάσιμο. Επιπλέον το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι δεν υπήρχαν αποδεικτικά στοιχεία που να θεμελιώνουν την καταγγελία της προσφεύγουσας για την αναγκαστική υποβολή της σε γυναικολογική εξέταση και επομένως απεφάνθη ότι δεν υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης) της [Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου](#). Παρόλα αυτά, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα όντως είχε προβάλει αντίσταση στην υποβολή της σε γυναικολογική εξέταση μέχρις ότου συμφωνήσει σε αυτή και, δεδομένης της ευάλωτης θέσης στην οποία βρίσκονται οι κρατούμενοι υπό τέτοιες συνθήκες, δε θα ήταν αναμενόμενη η επ' αόριστον αντίσταση της προσφεύγουσας στην υποβολή της σε τέτοιου είδους εξέταση. Το Δικαστήριο αποφάσισε να εξετάσει αυτό το θέμα υπό το πρίσμα του άρθρου 8 της Σύμβασης (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής). Λαμβάνοντας υπόψη ότι η υποβολή της προσφεύγουσας σε γυναικολογική εξέταση χωρίς την

ελεύθερη και συνειδητή συγκατάθεσή της, δεν απεδείχθη να είναι «σύμφωνη προς τον νόμο» ή «αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία», το Δικαστήριο απεφάνθη ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8 της Σύμβασης**. Ειδικότερα συνεπώς, η εξέταση φάνηκε να αποτελεί μέτρο που υιοθετήθηκε κατά διακριτική ευχέρεια των Αρχών, με σκοπό να προφυλαχθεί από ψευδείς κατηγορίες σεξουαλικής επίθεσης το προσωπικό των δυνάμεων ασφαλείας που συνέλαβε και έθεσε υπό κράτηση την προσφεύγουσα. Ωστόσο, η πρόθεση διασφάλισης του εν λόγω προσωπικού δεν δικαιολογούσε την προσπάθεια από την πλευρά των Αρχών να πείσουν την προσφεύγουσα να δεχθεί μια τόσο παρεμβατική και σοβαρή προσβολή της σωματικής της ακεραιότητας, πολλώ δε μάλλον τη στιγμή που δεν είχε καταγγείλει ότι είχε παρενοχληθεί σεξουαλικά.

Αστυνομική βία

Αγδιν κατά Τουρκίας

25 Σεπτεμβρίου 1997

Βλ. παρακάτω, υπό «Βιασμός και σεξουαλική παρενόχληση».

Υ.Φ. κατά Τουρκίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 24209/94)

22 Ιουλίου 2003

Τον Οκτώβριο 1993 ο προσφεύγων και η σύζυγός του τέθηκαν υπό αστυνομική κράτηση λόγω υποψίας συνέργιας και στήριξης του PKK (Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν), μια παράνομη οργάνωση. Η σύζυγος του προσφεύγοντος τέθηκε υπό αστυνομική κράτηση για τέσσερις μέρες. Ισχυρίστηκε ότι κρατούνταν με δεμένα μάτια και ότι οι αστυνομικοί την χτύπησαν με γκλόμπ, την προσέβαλαν λεκτικά και απείλησαν να τη βιάσουν. Εξετάστηκε από γιατρό και παραπέμφθηκε σε γυναικολόγο για περαιτέρω εξετάσεις. Κατά την εξέταση, οι αστυνομικοί παρέμειναν στο χώρο πίσω από μια κουρτίνα. Το Μάρτιο 1994 ο προσφεύγων και η σύζυγός του αθωώθηκαν. Την 19^η Δεκεμβρίου 1995 απαγγέθηκαν κατηγορίες σε βάρος τριών αστυνομικών για παραβίαση της ιδιωτικής ζωής της συζύγου του προσφεύγοντος λόγω του ότι εξαναγκάστηκε να υποβληθεί σε γυναικολογική εξέταση. Αθωώθηκαν τον Μάιο 1996. Ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι η εξαναγκαστική υποβολή της συζύγου του σε γυναικολογική εξέταση είχε παραβιάσει το Άρθρο 8 (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής) της Σύμβασης.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8** (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής) της Σύμβασης. Έκρινε ότι, δεδομένης της ευάλωτης θέσης της συζύγου του προσφεύγοντος στα χέρια των Αρχών που είχαν ασκήσει πάνω της πλήρη έλεγχο κατά τη διάρκεια της κράτησής της, δεν θα ήταν αναμενόμενο να προβάλλει αντίσταση στη γυναικολογική εξέταση. Συνεπώς στο σημείο αυτό παραβιάστηκε το δικαίωμά της σε σεβασμό της ιδιωτικής της ζωής. Η Τουρκική Κυβέρνηση απέτυχε να αποδείξει ότι συνέτρεχε ιατρική αναγκαιότητα ή άλλες προβλεπόμενες εκ του νόμου συνθήκες. Παρόλο που το Δικαστήριο δέχτηκε τον ισχυρισμό της Κυβέρνησης ότι η ιατρική εξέταση των κρατουμένων από ιατροδικαστή δύναται να αποτελεί σημαντικό εχέγγυο έναντι ψευδών καταγγελιών για σεξουαλική παρενόχληση ή κακομεταχείριση, έκρινε ότι οποιαδήποτε παρέμβαση στη φυσική ακεραιότητα ενός προσώπου πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο και απαιτεί τη συναίνεση του. Εφόσον κάτι τέτοιο δεν συνέβη εν προκειμένω, η παρέμβαση δεν ήταν σύμφωνη με το νόμο.

Maslova και Nalbandov κατά Ρωσίας

24 Ιανουαρίου 2008

Βλ. παρακάτω, υπό «Βιασμός και σεξουαλική παρενόχληση».

Yazgül Yi Imaz κατά Τουρκίας

1 Φεβρουαρίου 2011

Σε αυτήν την υπόθεση η προσφεύγουσα κατήγγειλε ότι, στην ηλικία των 16 ετών, παρενοχλήθηκε σεξουαλικά ενώ βρισκόταν υπό αστυνομική κράτηση. Υπεβλήθη σε γυναικολογική εξέταση - χωρίς συνοδεία και χωρίς την συγκατάθεση της ή του κηδεμόνα της - προκειμένου να εξακριβωθεί αν ο παρθενικός της υμένας είχε σπάσει. Αφότου αθώωθηκε και αφέθηκε ελεύθερη, υπέφερε από μετατραυματικό σοκ και κατάθλιψη. Οι ισχυρισμοί της ότι κακοποιήθηκε κατά τη διάρκεια της προσωρινής κράτησης, επιβεβαιώθηκαν σε μεγάλο βαθμό από ιατρικές εξετάσεις που επακολούθησαν. Δεν ασκήθηκε πειθαρχική δίωξη εις βάρος των εμπλεκόμενων ιατρών της φυλακής.

Το Δικαστήριο επεσήμανε ότι η νομοθεσία που ίσχυε εκείνο το χρονικό διάστημα δεν παρείχε τις αναγκαίες εγγυήσεις σχετικά με την εξέταση των γυναικών κρατούμενων και ότι ήταν απαραίτητη η θέσπιση επιπλέον εγγυήσεων όσον αφορά τις γυναικολογικές εξετάσεις, ιδίως των ανηλίκων. Η γενική πρακτική των αυτόματων γυναικολογικών εξετάσεων στις γυναίκες κρατούμενες - η οποία υποτίθεται ότι προλάμβανε ψευδείς κατηγορίες σεξουαλικής παρενόχλησης εις βάρος αστυνομικών - δεν συνεκτιμούσε το συμφέρον των κρατούμενων γυναικών και δεν είχε καμία ιατρική δικαιολογητική βάση. Η προσφεύγουσα προέβη σε καταγγελία για σεξουαλική παρενόχληση, όχι βιασμό, γεγονός το οποίο δε θα μπορούσε να διαψευσθεί από μια εξέταση του παρθενικού της υμένα. Το Δικαστήριο επεσήμανε ότι ο νέος Κώδικας Ποινικής Δικονομίας της Τουρκίας ρύθμιζε τις γυναικολογικές εξετάσεις, αλλά δεν περιείχε ειδική πρόβλεψη για τις ανήλικες. Απεφάνθη ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης μεταχείρισης) της Σύμβασης σε σχέση με την γυναικολογική εξέταση της προσφεύγουσας ενώ τελούσε υπό αστυνομική κράτηση καθώς και σε σχέση με την ανεπαρκή διερεύνηση των γεγονότων.

B.S. κατά Ισπανίας (υπ' αριθμόν 47159/08)

24 Ιουλίου 2012

Αυτή η υπόθεση αφορά σε μια γυναίκα Νιγηριανής καταγωγής, την οποία σταμάτησε η αστυνομία ενώ εργαζόταν ως ιερόδουλη στα περίχωρα της Πάλμα στην Μαγιόρκα. Η προσφεύγουσα κατήγγειλε συγκεκριμένα ότι οι αστυνομικοί την κακομεταχειρίστηκαν λεκτικά και σωματικά όταν τη σταμάτησαν για να την ανακρίνουν. Ισχυρίστηκε περαιτέρω ότι είχε υποστεί δυσμενή διάκριση εξαιτίας του επαγγέλματός της ως ιερόδουλης, του χρώματός της και του φύλου της.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι το Ισπανικό Κράτος δεν είχε διερευνήσει επαρκώς και αποτελεσματικά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας για κακομεταχείριση κατά την ανάκριση της σε δημόσιο χώρο, σε δυο περιπτώσεις, **παραβιάζοντας το Άρθρο 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης ως προς το διαδικαστικό του σκέλος. Έκρινε περαιτέρω ότι τα εθνικά δικαστήρια δεν είχαν λάβει υπόψη τους την ιδιαίτερα ευάλωτη θέση που ήταν σύμφυτη με την

ιδιότητά της ως γυναίκας Αφρικάνικης καταγωγής που εργάζεται ως ιερόδουλη και επομένως δεν εκπλήρωσαν την υποχρέωσή τους να λάβουν όλα τα πιθανά μέτρα ώστε να εξακριβωθεί κατά πόσο λόγοι διάκρισης επηρέασαν τα γεγονότα, **παραβιάζοντας το Άρθρο 14** (απαγόρευση των διακρίσεων) **σε συνδυασμό με το Άρθρο 3** της Σύμβασης. Το Δικαστήριο έκρινε εν τέλει ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 3** της Σύμβασης αναφορικά με τις κατηγορίες της προσφεύγουσας για κακομεταχείριση.

İzci κατά Τουρκίας

23 Ιουλίου 2013

Αυτή η υπόθεση αφορά σε μια γυναίκα τουρκικής καταγωγής που κατήγγειλε συγκεκριμένα ότι έπεσε θύμα επίθεσης από την αστυνομία, κατά τη συμμετοχή της σε ειρηνική διαδήλωση για τον εορτασμό της Γιορτής της Γυναίκας στην Κωνσταντινούπολη και ότι τέτοιου είδους αστυνομική βία στην Τουρκία ήταν ανεκτή και συνήθως έμενε ατιμώρητη.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης τόσο κατά το ουσιαστικό όσο και κατά το διαδικαστικό του σκέλος, και **παραβίαση του Άρθρου 11** (ελευθερία του συνέρχεσθαι) της Σύμβασης. Έκρινε συγκεκριμένα ότι, όπως και σε πολλές προγενέστερες υποθέσεις κατά της Τουρκίας, οι αστυνομικοί δεν επέδειξαν την αναγκαία ανοχή και αυτοσυγκράτηση προτού επιχειρήσουν να διαλύσουν ένα πλήθος που δεν ήταν ούτε βίαιο ούτε επικίνδυνο για την δημόσια τάξη και ότι η χρήση δυσανάλογης βίας εναντίον των διαδηλωτών είχε προκαλέσει τον τραυματισμό της προσφεύγουσας. Επιπρόσθετα, η αποτυχία των Τουρκικών Αρχών να εντοπίσουν και να τιμωρήσουν τους υπαίτιους αστυνομικούς ήγειρε σοβαρές αμφιβολίες ως προς τη συμμόρφωση του Κράτους στην απορρέουσα από τη Σύμβαση υποχρέωσή του να διεξάγει αποτελεσματικές έρευνες σε περιπτώσεις καταγγελιών κακομεταχείρισης. Εν τέλει, η χρήση υπέρμετρης βίας από τους αστυνομικούς δρούσε αποτρεπτικά στην επιθυμία των ανθρώπων να διαδηλώνουν. Σε αυτήν την υπόθεση το Δικαστήριο υπενθύμισε ότι εκκρεμούσε μεγάλος αριθμός προσφυγών εναντίον της Τουρκίας σχετικά με το δικαίωμα της ελευθερίας του συνέρχεσθαι και/ή στην υπέρμετρη χρήση βίας από όργανα επιβολής του νόμου κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων. Λαμβάνοντας υπόψη τη συστηματική διάσταση του προβλήματος, το Δικαστήριο ζήτησε από τις Τουρκικές Αρχές **να υιοθετήσουν γενικά μέτρα, σε συμφωνία με τις υποχρεώσεις τους που απορρέουν από το Άρθρο 46** (δεσμευτική ισχύ και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων) της Σύμβασης, προκειμένου να αποτρέψουν παρόμοιες παραβιάσεις στο μέλλον.

Afet Süreyya Eren κατά Τουρκίας

20 Οκτωβρίου 2015

Συλληφθείσα τον Ιούνιο 1999 με την υποψία ότι ήταν μέλος παράνομης πολιτικής οργάνωσης, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι ενώ βρισκόταν υπό κράτηση υπέστη κακομεταχείριση που ισοδυναμούσε με βασανιστήρια. Επιπρόσθετα, υποστήριξε ότι οι Αρχές δεν διεξήγαγαν αποτελεσματική έρευνα για τους ισχυρισμούς της περί κακομεταχείρισης.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση των βασανιστηρίων και της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης

τόσο ως προς την ουσιαστική όσο και ως προς την διαδικαστική του πτυχή. Λαμβάνοντας υπόψη ιδιαίτερα τη φύση και το βαθμό της κακομεταχείρισης και τις ισχυρές ενδείξεις που απορρέουν από τα αποδεικτικά στοιχεία ότι η κακομεταχείριση είχε επιβληθεί προκειμένου να αποσπασθούν πληροφορίες από την προσφεύγουσα σχετικά με την υποτιθέμενη σύνδεσή της με έναν παράνομο πολιτικό οργανισμό, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η κακομεταχείριση αυτή συνεπαγόταν πολύ σοβαρό και σκληρό πόνο, που μόνο ως βασανιστήριο μπορούσε να χαρακτηριστεί. Το Δικαστήριο διαπίστωσε επίσης ότι η έρευνα και η επακόλουθη ποινική διαδικασία υπήρξαν ανεπαρκείς κατά παράβαση των διαδικαστικών υποχρεώσεων του Κράτους υπό το πρίσμα του Άρθρου 3.

Dilek Aslan κατά Τουρκίας

20 Οκτωβρίου 2015

Συλληφθείσα τον Οκτώβριο του 2006 ενώ μοίραζε φυλλάδια για τη στήριξη των οικογενειών προσώπων που στερήθηκαν της ελευθερίας τους, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι υπέστη κακομεταχείριση από την αστυνομία και υποστήριξε ότι οι Αρχές δεν διεξήγαγαν αποτελεσματική έρευνα για τις κατηγορίες αυτές. Υποστήριξε επίσης ότι οι Αρχές την εμπόδισαν με τη βία να μοιράσει φυλλάδια που αντανakλούσαν τις απόψεις της.

Τα αποδεικτικά στοιχεία ενώπιον του Δικαστηρίου δεν ήταν αρκετά για να συναχθεί πέραν πάσης εύλογης αμφιβολίας ότι η προσφεύγουσα είχε υποστεί κακομεταχείριση από την αστυνομία. Έκρινε λοιπόν ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης ως προς την ουσιαστική του πτυχή. Από την άλλη πλευρά, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι Αρχές δεν διεξήγαγαν επαρκή και αποτελεσματική έρευνα σχετικά με τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας περί κακομεταχείρισής της και επομένως έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 3** της Σύμβασης ως προς τη διαδικαστική πτυχή του. Τέλος, το Δικαστήριο έκρινε ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 10** (ελευθερία της έκφρασης) της Σύμβασης.

Εκκρεμής προσφυγή

Lopez Martinez κατά Ισπανίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 32897/16)

Προσφυγή που κοινοποιήθηκε στην Ισπανική Κυβέρνηση στις 3 Μαΐου 2017

Η υπόθεση αυτή αφορά την έρευνα των Ισπανικών Αρχών για τις καταγγελίες της προσφεύγουσας σχετικά με κακομεταχείριση από την αστυνομία.

Το Δικαστήριο ενημέρωσε την Ισπανική Κυβέρνηση για την προσφυγή και υπέβαλε ερωτήσεις στα μέρη υπό το Άρθρο 3 (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης.

Βιασμός και σεξουαλική κακοποίηση

Χ και Υ ν. κατά Ολλανδίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 8978/80)

26 Μαρτίου 1985

Ένα κορίτσι με νοητική αναπηρία (η δεύτερη προσφεύγουσα) έπεσε θύμα βιασμού στη δομή για παιδιά με νοητικές αναπηρίες όπου διέμενε, την επομένη των δεκάτων έκτων γενεθλίων της (κατώτερο όριο ηλικίας για συναίνεση σε σεξουαλική επαφή στην Ολλανδία), από συγγενή του προσώπου που είχε αναλάβει τη φροντίδα

της. Στο κορίτσι δημιουργήθηκε τραύμα από το περιστατικό αυτό, δεν κρίθηκε όμως ικανή να υπογράψει επίσημη καταγγελία λόγω της νοητικής της κατάστασης. Ο πατέρας της (πρώτος προσφεύγων) υπέγραψε αντί αυτής, αλλά καμία διαδικασία δεν κινήθηκε σε βάρος του δράστη επειδή ήταν το ίδιο το κορίτσι που έπρεπε να υποβάλει την καταγγελία. Τα εθνικά δικαστήρια αναγνώρισαν ότι υπήρχε κενό στη νομοθεσία.

Το Δικαστήριο επανέλαβε ότι παρόλο που αντικείμενο του Άρθρου 8 (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής) της Σύμβασης αποτελεί ουσιαστικά η προστασία του προσώπου από την αυθαίρετη παρέμβαση των κρατικών αρχών, η υποχρέωση του Κράτους δεν περιορίζεται στο να απέχει από τέτοιες παρεμβάσεις : εκτός από αυτή την ως επί το πλείστον αρνητική υποχρέωση, ο αποτελεσματικός σεβασμός της ιδιωτικής ή οικογενειακής ζωής μπορεί επίσης να συνεπάγεται και θετικές υποχρεώσεις. Στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο έκρινε ανεπαρκή την παρεχόμενη από το αστικό δίκαιο προστασία για την περίπτωση παράνομων πράξεων σαν αυτές που υπέστη η δεύτερη προσφεύγουσα. Επρόκειτο για υπόθεση στην οποία διακυβεύονταν θεμελιώδεις αξίες και ουσιώδεις πτυχές της ιδιωτικής ζωής. Η αναγκασία για τον τομέα αυτό αποτελεσματική αποτροπή θα μπορούσε να διασφαλιστεί μόνο μέσω της ποινικής νομοθεσίας. Παρατηρώντας ότι ο ολλανδικός ποινικός κώδικας δεν της παρείχε συγκεκριμένη και αποτελεσματική προστασία, το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα, λαμβάνοντας υπόψη τη φύση των επίδικων πράξεων, ότι η δεύτερη προσφεύγουσα υπήρξε θύμα **παραβίασης του Άρθρου 8** της Σύμβασης.

Αγδιν κατά Τουρκίας

25 Σεπτεμβρίου 1997

Η προσφεύγουσα, μια νεαρή Τουρκάλα κουρδικής καταγωγής (στην ηλικία των 17 ετών κατά τον κρίσιμο χρόνο) συνελήφθη χωρίς εξήγηση και προφυλακίστηκε, μαζί με άλλα δυο μέλη της οικογένειάς της. Της έδεσαν τα μάτια, την χτύπησαν, της αφαίρεσαν με τη βία τα ρούχα, την τοποθέτησαν σε ένα λάστιχο και την κατέβρεξαν με νερό υπό πίεση προτού πέσει θύμα βιασμού από μέλος των δυνάμεων ασφαλείας ενώ στη συνέχεια χτυπήθηκε ξανά για περίπου μια ώρα από περισσότερα πρόσωπα. Από την ιατρική εξέταση που πραγματοποιήθηκε στη συνέχεια από γιατρό που δεν είχε χειριστεί ποτέ υπόθεση βιασμού, προέκυψε ότι ο παρθενικός της υμένας είχε σκιστεί και ότι έφερε εκτεταμένους μώλωπες στους μηρούς της. Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε περαιτέρω ότι οι αρχές εκφόβιζαν και παρενοχλούσαν την ίδια και την οικογένειά της για να τους εξαναγκάσουν να αποσύρουν την προσφυγή που είχαν υποβάλει ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Το Δικαστήριο επεσήμανε ότι ο βιασμός κρατούμενης από δημόσιο λειτουργό πρέπει να θεωρείται ότι αποτελεί μία ιδιαίτερα σοβαρή και αποτρόπαια μορφή κακομεταχείρισης δεδομένης της ευκολίας με την οποία ο δράστης μπορεί να εκμεταλλευτεί την ευάλωτη θέση και την αδύναμη αντίσταση του θύματός του. Επιπρόσθετα, ο βιασμός αφήνει βαθιές ψυχικές πληγές στο θύμα που δεν επουλώνονται με το πέρασμα του χρόνου τόσο γρήγορα όσο άλλες μορφές σωματικής και ψυχικής βίας. Αυτή η εμπειρία δημιούργησε στην προσφεύγουσα αίσθημα ταπείνωσης και βιασμού τόσο σωματικού όσο και ψυχικού. Το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η σωρευτική άσκηση πράξεων σωματικής και ψυχικής βίας εις

βάρος της προσφεύγουσας όσο βρισκόταν υπό κράτηση και η ιδιαίτερως σκληρή πράξη του βιασμού την οποία υπέστη ισοδυναμούσαν με βασανιστήρια, **παραβιάζοντας το Άρθρο 3** (απαγόρευση των βασανιστηρίων και της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης. Επιπρόσθετα, η διεξοδική και αποτελεσματική διερεύνηση καταγγελίας βιασμού από δημόσιο λειτουργό κατά την διάρκεια της κράτησης προϋποθέτει την εξέταση του θύματος, με την απαιτούμενη προσοχή, από ανεξαρτήτους ιατρούς με τη σχετική εξειδίκευση. Αυτό δε συνέβη εν προκειμένω, καθιστώντας την έρευνα ανεπαρκή και στερώντας από την προσφεύγουσα την πρόσβαση σε αποζημίωση, κατά παράβαση **του Άρθρου 13** (δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής) της Σύμβασης.

M.C. κατά Βουλγαρίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 39272/98)

4 Δεκεμβρίου 2003

Η προσφεύγουσα, ηλικίας 14 ετών (κατώτερο όριο ηλικίας για συναίνεση σε σεξουαλική επαφή στη Βουλγαρία), έπεσε θύμα βιασμού από δυο άντρες· έκλαιγε κατά τη διάρκεια του βιασμού και μετά από αυτόν, ενώ αργότερα μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο από την μητέρα της, όπου διαπιστώθηκε ότι ο παρθενικός της υμένας είχε σκιστεί. Επειδή δεν απεδέχθη το κατά πόσο είχε αντισταθεί ή είχε ζητήσει βοήθεια, οι δράστες δεν διώχθηκαν.

Το Δικαστήριο διαπίστωσε **παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση εξευτελιστικής μεταχείρισης) **και του Άρθρου 8** (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής) της Σύμβασης, επισημαίνοντας συγκεκριμένα την παγκόσμια τάση προς αναγνώριση της απουσίας συναίνεσης ως βασικού στοιχείου για την στοιχειοθέτηση του βιασμού και της σεξουαλικής κακοποίησης. Συχνά, τα θύματα σεξουαλικής κακοποίησης, ιδίως τα νεαρά κορίτσια, δεν αντιστέκονται για ψυχολογικούς λόγους (είτε διότι παραδίδονται παθητικά είτε διότι αποσυνδέουν τον εαυτό τους από το βιασμό) ή από φόβο περαιτέρω βίας. Υπογραμμίζοντας ότι τα Κράτη υποχρεούνται να διώκουν οποιαδήποτε άνευ συναινέσεως σεξουαλική πράξη, ακόμα και στις περιπτώσεις που το θύμα δεν αντιστάθηκε σωματικά, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι τόσο η έρευνα σε αυτήν την υπόθεση όσο και η νομοθεσία στην Βουλγαρία ήταν ελλιπείς.

Maslova και Nalbandov κατά Ρωσίας

24 Ιανουαρίου 2008

Η προσφεύγουσα, η οποία κλήθηκε για ανάκριση στο τοπικό αστυνομικό τμήμα, εξαναγκάστηκε από δύο αστυνομικούς να ομολογήσει την συμμετοχή της σε φόνο. Ένας εκ των αστυνομικών της φόρεσε χειροπέδες, τη χτύπησε, τη βίασε και μετά την ανάγκασε να του κάνει στοματικό έρωτα. Στη συνέχεια αμφότεροι οι αστυνομικοί την χτυπούσαν επαναλαμβανόμενα στο στομάχι, της φόρεσαν μάσκα αερίου στο πρόσωπό η οποία εμπόδιζε το οξυγόνο πνίγοντάς την, και της περνούσαν ηλεκτρισμό μέσω καλωδίων που συνδέονταν με τα σκουλαρίκια της. Όταν της επετράπη να πάει τουαλέτα, προσπάθησε να κόψει τις φλέβες της. Τρεις ανακριτικοί υπάλληλοι, αφότου την ανέκριναν στο αστυνομικό τμήμα, κατανάλωσαν αλκοόλ και συνέχιζαν να τη βιάζουν χρησιμοποιώντας προφυλακτικά και μαντηλάκια μιας χρήσης. Η προσφεύγουσα υπέβαλε καταγγελία ισχυριζόμενη ότι έπεσε θύμα βιασμού και βασανιστηρίων. Ένα χρησιμοποιημένο προφυλακτικό που βρέθηκε στο τμήμα απεδείκνυε με βεβαιότητα 99.99% ότι υπήρχαν ίχνη από τα

κολπικά της κύτταρά. Βρέθηκαν μαντηλάκια μιας χρήσης με ίχνη σπέρματος και διάφορα αντικείμενα ρουχισμού με ίχνη σπέρματος και κολπικό ιστό της ίδιας ομάδας αντιγόνων με της προσφεύγουσας. Παρόλα αυτά κρίθηκε από δικαστήριο ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που συγκεντρώθηκαν δεν ήταν αποδεκτά, λόγω του ότι δεν τηρήθηκε η ειδική διαδικασία που προβλέπεται για την άσκηση δίωξης σε βάρος ανακριτικών υπαλλήλων. Η υπόθεση τελικά έκλεισε λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων για τέλεση εγκλήματος.

Το Δικαστήριο επεσήμανε ότι υπήρξε ένα εντυπωσιακό και αδιαμφισβήτητο σύνολο αποδείξεων που επιβεβαίωνε την εκδοχή της προσφεύγουσας για τα γεγονότα. Περαιτέρω επανέλαβε ότι ο βιασμός μιας κρατούμενης από δημόσιο λειτουργό θεωρείται ιδιαίτερα σοβαρή και αποτρόπαιη μορφή κακομεταχείρισης δεδομένης της ευκολίας με την οποία ο δράστης μπορεί να εκμεταλλευτεί την ευάλωτη θέση και την ασθενή αντίσταση του θύματος. Η σωματική βία και ιδιαίτερα οι σκληρές πράξεις του επαναλαμβανόμενου βιασμού που υπέστη το θύμα ισοδυναμούσε με βασανιστήρια, **κατά παράβαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση των βασανιστηρίων και της απάνθρωπης και ταπεινωτικής μεταχείρισης) της Σύμβασης. Υπήρξε περαιτέρω **παραβίαση του Άρθρου 3** της Σύμβασης στο διαδικαστικό της σκέλος, σε σχέση με την αναποτελεσματική έρευνα.

P.M. κατά Βουλγαρίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 49669/07)

24 Ιανουαρίου 2012

Στην υπόθεση αυτή η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι οι Βουλγαρικές Αρχές χρειάστηκαν πάνω από δεκαπέντε χρόνια για διερευνήσουν την υπόθεση βιασμού της σε ηλικία δεκατριών ετών και ότι δεν διέθετε κανένα μέσο αντιμετώπισης της απροθυμίας τους να ασκήσουν δίωξη εναντίον των δραστών.

Το Δικαστήριο διαπιστώνοντας ότι η έρευνα για την καταγγελία της προσφεύγουσας για βιασμό υπήρξε αναποτελεσματική, παρόλο που οι περιστάσεις της υπόθεσης και η ταυτότητα των δραστών είχαν εξακριβωθεί, έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης υπό το διαδικαστικό του σκέλος.

I.G. κατά Μολδαβίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 53519/07)

15 Μάιου 2012

Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι, στην ηλικία των δεκατεσσάρων ετών, έπεσε θύμα βιασμού από ένα πρόσωπο που γνώριζε (έναν 23χρονο άντρα που ζούσε στην ίδια γειτονιά με τη γιαγιά της, την οποία επισκεπτόταν συχνά). Κατήγγειλε συγκεκριμένα ότι οι Αρχές δεν διερεύνησαν αποτελεσματικά τις κατηγορίες της.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι η διερεύνηση της υπόθεσης της προσφεύγουσας δεν ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις που συνεπάγεται η θετική υποχρέωση του Κράτους για αποτελεσματική διερεύνηση και τιμωρία όλων των μορφών βιασμού και σεξουαλικής κακοποίησης, **κατά παράβαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης.

M. και Λουποί κατά Ιταλίας και Βουλγαρίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 40020/03)

31 Ιουλίου 2012

Οι προσφεύγοντες, Ρομά υπήκοοι Βουλγαρίας, διαμαρτυρήθηκαν ότι, κατά την άφιξή τους στην Ιταλία προς αναζήτηση εργασίας, η κόρη τους κρατήθηκε από

ιδιώτες υπό την απειλή όπλου, εξαναγκάστηκε σε εργασία και κλοπές, και παρενοχλήθηκε σεξουαλικά στα χέρια μιας οικογένειας Ρομά σε ένα χωριό. Ισχυρίστηκαν, επίσης, ότι οι Ιταλικές Αρχές απέτυχαν να διερευνήσουν επαρκώς τα περιστατικά.

Το Δικαστήριο κήρυξε τις καταγγελίες των προσφευγόντων στη βάση του **Άρθρου 4** (απαγόρευση δουλείας και καταναγκαστικών έργων) απαράδεκτες (προδήλως αβάσιμες). Έκρινε ότι δεν υπήρχαν καθόλου αποδεικτικά στοιχεία που να θεμελιώνουν την καταγγελία για εμπορία ανθρώπων. Ωστόσο, διαπίστωσε ότι οι Ιταλικές Αρχές δεν είχαν διερευνήσει αποτελεσματικά τις καταγγελίες των προσφευγόντων ότι η κόρη τους, η οποία ήταν ανήλικη εκείνη την περίοδο, είχε επανειλημμένως χτυπηθεί και βιαστεί στο σπίτι όπου κρατούνταν. Το Δικαστήριο, επομένως, έκρινε ότι υπήρξε **παράβαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης στο διαδικαστικό της σκέλος. Το Δικαστήριο, τέλος, έκρινε ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 3** της Σύμβασης σχετικά με τα μέτρα που είχαν λάβει οι Ιταλικές Αρχές για την απελευθέρωση της πρώτης προσφεύγουσας.

P. και S. κατά Πολωνίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 57375/08)

30 Οκτωβρίου 2012

Οι προσφεύγουσες ήταν μια κόρη και η μητέρα της. Το 2008, στην ηλικία των δεκατεσσάρων ετών, η πρώτη προσφεύγουσα έμεινε έγκυος αφότου έπεσε θύμα βιασμού. Οι προσφεύγουσες διαμαρτυρήθηκαν ιδίως για την απουσία συνεκτικού νομικού πλαισίου που θα επέτρεπε την έγκαιρη και απρόσκοπτη πρόσβαση της πρώτης προσφεύγουσας στην άμβλωση υπό τους όρους που καθορίζονται από την ισχύουσα νομοθεσία και τη δημόσια διακίνηση πληροφοριών σχετικά με την υπόθεση. Κατήγγειλαν περαιτέρω ότι η απόφαση για αφαίρεση της επιμέλειας της πρώτης προσφεύγουσας από τη μητέρα της και μεταφορά της σε δομή για εφήβους και αργότερα σε νοσοκομείο ήταν παράνομες και υποστήριξαν ότι οι περιστάσεις της υπόθεσης ήταν τέτοιες που ισοδυναμούσαν με απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση.

Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8** (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής) της Σύμβασης, όσον αφορά στον καθορισμό της πρόσβασης σε νόμιμη άμβλωση, σε σχέση και με τις δυο προσφεύγουσες και όσον αφορά την δημοσιοποίηση προσωπικών δεδομένων των προσφευγουσών. Έκρινε περαιτέρω ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 5 παρ. 1** (δικαίωμα στην ελευθερία και την ασφάλεια) της Σύμβασης, διαπιστώνοντας συγκεκριμένα ότι ο ουσιαστικός σκοπός της τοποθέτησης της πρώτης προσφεύγουσας σε καταφύγιο ανηλίκων ήταν ο αποχωρισμός της από τους γονείς της και η αποτροπή της από την τέλεση της άμβλωσης. Εν κατακλείδι, η πρώτη προσφεύγουσα αντιμετωπίστηκε από τις Αρχές με απαράδεκτο τρόπο και ο πόνος της είχε φτάσει στο κατώτατο ανεκτό επίπεδο έντασης υπό το πρίσμα του **Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης μεταχείρισης) της Σύμβασης, **κατά παράβαση** αυτής της διατάξεως.

O'Keeffe κατά Ιρλανδίας

28 Ιανουαρίου 2014 (Τμήμα Ευρείας Σύνθεσης)

Αυτή η υπόθεση αφορούσε στο ζήτημα της ευθύνης του Κράτους για τη σεξουαλική κακοποίηση ενός ανήλικου κοριτσιού, ηλικίας εννέα ετών, από εκπαιδευτικό σε εθνικό σχολείο της Ιρλανδίας (National School) το 1973. Η προσφεύγουσα κατήγγειλε συγκεκριμένα ότι το Ιρλανδικό Κράτος δεν διέθετε πρωτοβάθμιο εκπαιδευτικό σύστημα ικανό να την προστατεύσει από την κακοποίηση καθώς και ότι δεν διερεύνησε ή δεν εξασφάλισε την κατάλληλη ένδικη αντιμετώπιση της κακομεταχείρισης της. Κατήγγειλε επίσης ότι δεν κατάφερε να επιτύχει την αναγνώριση της αποτυχίας του Κράτους να εκπληρώσει την υποχρέωση του για προστασία και να λάβει αποζημίωση για το λόγο αυτό.

Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης) και του **Άρθρου 13** (δικαίωμα σε αποτελεσματική προσφυγή) της Σύμβασης λόγω της αποτυχίας του Ιρλανδικού Κράτους να προστατεύσει την προσφεύγουσα από τη σεξουαλική κακοποίηση και της αδυναμίας να επιτύχει αναγνώριση αυτής της αποτυχίας σε εθνικό επίπεδο. Έκρινε επιπρόσθετα ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 3** της Σύμβασης αναφορικά με την έρευνα της καταγγελίας για σεξουαλική κακοποίηση στο σχολείο της προσφεύγουσας.

W. κατά Σλοβενίας (προσφυγή υπ'αριθμ. 24125/06)

23 Ιανουαρίου 2014

Αυτή η υπόθεση αφορούσε τις ποινικές διαδικασίες εις βάρος μιας ομάδας ανδρών που είχαν βιάσει την προσφεύγουσα τον Απρίλιο του 1990, όταν ήταν 18 χρονών. Η προσφεύγουσα κατήγγειλε συγκεκριμένα ότι η μακροχρόνια καθυστέρηση της ποινικής διαδικασίας αντέβαινε στην υποχρέωση του Κράτους για αποτελεσματική δίωξη των ποινικών αδικημάτων που διεπράχθησαν εις βάρος της. Παρόλο που της επιδικάσθηκε αποζημίωση σε εθνικό επίπεδο για την ηθική βλάβη που υπέστη ως αποτέλεσμα των χρονοβόρων διαδικασιών, αυτή θεώρησε ότι το ποσό των 5.000 ευρώ που της αποδόθηκε δε θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ικανοποιητική επανόρθωση.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε διαδικαστική **παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης, διαπιστώνοντας ότι οι ποινικές διαδικασίες αναφορικά με τον βιασμό της προσφεύγουσας δεν ικανοποιούσαν τις διαδικαστικές απαιτήσεις του Άρθρου 3.

M.A. κατά Σλοβενίας (προσφυγή υπ'αριθμ. 3400/07) και N.D. κατά Σλοβενίας προσφυγή υπ'αριθμ. 16605/09)

15 Ιανουαρίου 2015

Οι προσφεύγουσες κατήγγειλαν ότι η Σλοβενία δεν διέθετε αποτελεσματικό σύστημα για τη δίωξη και τιμωρία των ανδρών που είχαν κατηγορήσει για βιασμό, δεδομένου ότι η σχετική ποινική διαδικασία είχε διαρκέσει περίπου 26 χρόνια στην πρώτη υπόθεση και πάνω από εννέα χρόνια στην δεύτερη υπόθεση.

Και στις δυο υποθέσεις το Δικαστήριο απεφάνθη ότι υπήρξε διαδικαστική **παραβίαση** (απαγόρευση της απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης) **του Άρθρου 3** της Σύμβασης, κρίνοντας ότι οι ποινικές διαδικασίες που αφορούσαν τους βιασμούς των προσφευγουσών δεν ήταν σύμφωνες με τις διαδικαστικές απαιτήσεις του Άρθρου 3.

S.Z. κατά Βουλγαρίας (προσφυγή υπ'αριθμ. 29263/12)

3 Μαρτίου 2015

Η προσφεύγουσα κατήγγειλε ιδίως την αναποτελεσματικότητα της ποινικής διαδικασίας για τη σε βάρος της παράνομη κατακράτηση, άσκηση βίας, βιασμό και εμπορία ανθρώπων. Κατήγγειλε συγκεκριμένα την απουσία έρευνας για πιθανή ανάμειξη δυο αστυνομικών και το γεγονός ότι δεν ασκήθηκε δίωξη σε δυο από τους δράστες, καθώς και το υπερβολικό χρονικό διάστημα που χρειάστηκε για τη διερεύνηση και την εκδίκαση της υπόθεσης. Υποστήριξε, επίσης, ότι η υπερβολική διάρκεια της ποινικής διαδικασίας, στο μέτρο που αφορούσε την αξίωσή της προσφεύγουσας για αποζημίωση, παρέβη τις απαιτήσεις του δικαιώματος για δίκαιη δίκη εντός εύλογου χρονικού διαστήματος. Ισχυρίστηκε, εν κατακλείδι, ότι η υπόθεσή της ήταν ενδεικτική μιας σειράς επαναλαμβανόμενων προβλημάτων αναφορικά με την αναποτελεσματικότητα της ποινικής διαδικασίας στη Βουλγαρία.

Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης εξαιτίας των ελλείψεων στην έρευνα που διεξήχθη για την παράνομη κατακράτηση και το βιασμό της προσφεύγουσας, λαμβάνοντας υπόψη ιδίως τις υπέρμετρες καθυστερήσεις στην ποινική διαδικασία και την απουσία έρευνας επί συγκεκριμένων πτυχών των πραγματικών περιστατικών. Το Δικαστήριο προβληματίστηκε ιδιαίτερα από το γεγονός ότι οι Αρχές δεν έκριναν αναγκαίο να εξετάσουν τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας για την πιθανή ανάμειξη σε αυτήν την υπόθεση ενός οργανωμένου εγκληματικού δικτύου εμπορίας γυναικών.

Το Δικαστήριο επίσης παρατήρησε σε αυτήν την υπόθεση ότι είχε ήδη διαπιστώσει, σε πάνω από 45 αποφάσεις κατά της Βουλγαρίας, ότι οι Αρχές δεν συμμορφώνονταν με την υποχρέωσή τους να διεξαγάγουν αποτελεσματική έρευνα. Αποφαινόμενο ότι αυτές οι επανειλημμένες ελλείψεις υποδήλωναν την ύπαρξη ενός συστημικού προβλήματος, το Δικαστήριο έκρινε υπό το πρίσμα του **Άρθρου 46** (δεσμευτική ισχύ και την εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων) της Σύμβασης, ότι η Βουλγαρία όφειλε σε συνεργασία με την Επιτροπή Υπουργών του Συμβουλίου της Ευρώπης, να αποφασίσει ποια γενικά μέτρα απαιτούνταν συγκεκριμένα ώστε να αποτραπούν στο μέλλον άλλες παρόμοιες παραβιάσεις της Σύμβασης.

I.P. κατά Μολδαβίας (προσφυγή υπ'αριθμ.33708/12)

28 Απριλίου 2015

Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι έπεσε θύμα βιασμού από έναν άνδρα με τον οποίο διατηρούσε σχέσεις για πάνω από ένα χρόνο. Ισχυρίστηκε ιδίως ότι οι Αρχές της Μολδαβίας δεν διερεύνησαν αποτελεσματικά τους ισχυρισμούς της για τον βιασμό και ότι δεν υπήρχε διαθέσιμη ποινική ή αστική διαδικασία για να προβάλλει τους περί βιασμού ισχυρισμούς της ή για να καταγγείλει την ανεπάρκεια της έρευνας.

Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι υπήρξε διαδικαστική παραβίαση του **Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης, διαπιστώνοντας ότι η διερεύνηση της υπόθεσης της προσφεύγουσας δεν ικανοποιούσε τις απαιτήσεις που απορρέουν από τις θετικές υποχρεώσεις του Κράτους να ερευνά αποτελεσματικά και να τιμωρεί όλες τις μορφές βιασμού και σεξουαλικής κακοποίησης. Επίσης έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 13** (δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής) της Σύμβασης **σωρευτικά με το Άρθρο 3**

σχετικά με την καταγγελία της προσφεύγουσας για την έλλειψη αστικών ένδικων μέσων .

Υ. κατά Σλοβενίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 41107/10)

28 Μαΐου 2015

Αυτή η υπόθεση αφορά στην καταγγελία μιας νεαρής γυναίκας σχετικά με την ποινική διαδικασία που κινήθηκε σε βάρος οικογενειακού της φίλου, τον οποίο είχε κατηγορήσει για επανειλημμένη σεξουαλική επίθεση όταν αυτή ήταν ανήλικη, ισχυριζόμενη ότι οι διαδικασίες ήταν υπέρμετρα μακροχρόνιες και τραυματικές για αυτήν. Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε συγκεκριμένα ότι η έρευνα για τις σχετικές με τη σεξουαλική κακοποίηση καταγγελίες της και οι επακόλουθες δικαστικές διαδικασίες καθυστέρησαν αδικαιολόγητα - μεσολάβησαν επτά χρόνια μεταξύ της υποβολής της καταγγελίας της και της έκδοσης της δικαστικής απόφασης σε πρώτο βαθμό. Περαιτέρω κατήγγειλε παραβιάσεις της προσωπικής της ακεραιότητας κατά τη διάρκεια των ποινικών διαδικασιών και ιδίως το ότι είχε τραυματιστεί ψυχολογικά από την υποβολή της σε κατ' αντιπαράθεση ανάκριση από τον ίδιο τον κατηγορούμενο κατά τη διάρκεια δύο ακροάσεων για την υπόθεση.

Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι υπήρξε **παραβίαση** των διαδικαστικών υποχρεώσεων του Κράτους υπό το πρίσμα του **Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης, διαπιστώνοντας συγκεκριμένα ότι, παρόλο που ήταν αδύνατο να εκτιμήσει κατά πόσο το γεγονός ότι μεσολάβησαν πάνω από επτά χρόνια μεταξύ της υποβολής της καταγγελίας και της έκδοσης της πρωτοβάθμιας δικαστικής απόφασης είχε επηρεάσει το αποτέλεσμα των διαδικασιών, μια τέτοιου είδους καθυστέρηση δε θα μπορούσε να συνάδει με την απαίτηση για επιμέλεια. Το Δικαστήριο επίσης έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8** (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής) της Σύμβασης, διαπιστώνοντας ότι οι Αρχές της Σλοβενίας δεν προστάτευσαν την προσωπική ακεραιότητα της προσφεύγουσας κατά τη διάρκεια της ποινικής έρευνας και της δίκης. Συγκεκριμένα, όφειλαν να είχαν αποτρέψει το φερόμενο ως δράστη από τη χρήση προσβλητικών και ταπεινωτικών σχολίων στην κατ' αντιπαράθεση ανάκριση κατά τη διάρκεια της δίκης. Οι Αρχές είχαν ομολογουμένως λάβει κάποια μέτρα ώστε να αποτρέψουν την προσφεύγουσα από το να τραυματιστεί περαιτέρω. Παρόλα αυτά, με δεδομένη την ευαισθησία του θέματος και το νεαρό της ηλικίας της προσφεύγουσας τη στιγμή κατά την οποία οι έλαβαν χώρα οι επίδικες σεξουαλικές επιθέσεις, απαιτούνταν μια ιδιαιτέρως λεπτή διαχείριση. Αναφορικά με τη φύση της κατ' αντιπαράθεση εξέτασης από τον ίδιο τον εναγόμενο, το Δικαστήριο σημείωσε ότι, ενώ έπρεπε να επιτρέπεται στην υπεράσπιση ένα ορισμένο περιθώριο αμφισβήτησης της αξιοπιστίας της προσφεύγουσας, η κατ' αντιπαράθεση εξέταση δεν πρέπει να χρησιμοποιείται ως μέσο εκφοβισμού ή ταπείνωσης των μαρτύρων.

Β.Υ. κατά Βελγίου (προσφυγή υπ' αριθμ. 61030/08)

2 Μαΐου 2017¹

¹ Η απόφαση αυτή θα καταστεί οριστική υπό τις προϋποθέσεις του Άρθρου 44 παρ. 2 (οριστικές αποφάσεις) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου.

Η προσφεύγουσα κατήγγειλε ότι δεν διενεργήθηκε πλήρης και επιμελής έρευνα ούτε είχε στη διάθεσή της αποτελεσματική προσφυγή για να καταγγείλει το βιασμό και τη σεξουαλική παρενόχληση από συνάδελφό της.

Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι υπήρξε παραβίαση **Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης) της Σύμβασης. Έκρινε συγκεκριμένα ότι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας ήταν υποστηρίξιμοι και θα μπορούσαν να συνιστούν καταγγελία περί μεταχείρισης αντίθετης προς το Άρθρο 3 της Σύμβασης. Συνεπώς, λαμβάνοντας υπόψη την υποχρέωση του Κράτους για αποτελεσματική έρευνα, οι Αρχές θα όφειλαν να εξαντλήσουν, το συντομότερο, όλα τα μέσα για να ρίξουν φως στα γεγονότα και να θεμελιώσουν, ως άρμοζε, την περίπτωση του βιασμού και της σεξουαλικής παρενόχλησης, από τη στιγμή της υποβολής της καταγγελίας. Η έρευνα, δεν μπορούσε να θεωρηθεί υπό τις παρούσες περιστάσεις, ως διενεργηθείσα με τρόπο σοβαρό και ενδεδειγμένο.

Κίνδυνος κακομεταχείρισης σε περίπτωση απέλασης

Ακρωτηριασμός γυναικείων γεννητικών οργάνων

Collins και Akaziebie κατά Σουηδίας

8 Μαρτίου 2007 (απόφαση επί του παραδεκτού)

Οι προσφεύγουσες, Νιγηριανής καταγωγής, ήταν μητέρα και κόρη. Ισχυρίστηκαν ότι θα υπόκειντο σε ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων εάν επέστρεφαν στη Νιγηρία, κατά παραβίαση του Άρθρου 3 (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης. Η Επιτροπή Μετανάστευσης της Σουηδίας απέρριψε την αίτησή τους για άσυλο, για την αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα ή για χορήγηση άδειας διαμονής, αναφέροντας, μεταξύ άλλων, ότι ο ακρωτηριασμός γυναικείων γεννητικών οργάνων απαγορευόταν από τη νομοθεσία της Νιγηρίας και ότι αυτή η απαγόρευση γινόταν σεβαστή σε τουλάχιστον έξι πολιτείες της Νιγηρίας. Επομένως, αν οι προσφεύγουσες εγκαθίσταντο σε μια από αυτές τις πολιτείες δεν θα εξαναγκάζονταν σε ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων. Οι προσφεύγουσες προσέφυγαν στον δεύτερο βαθμό ανεπιτυχώς, ισχυριζόμενες ότι η πρακτική του ακρωτηριασμού των γυναικείων γεννητικών οργάνων δεν είχε εκλείψει παρά την απαγόρευση από το νόμο και ότι ουδέποτε ασκήθηκαν διώξεις ή επιβλήθηκαν ποινές γι' αυτή.

Το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή **απαράδεκτη** ως προδήλως αβάσιμη, διαπιστώνοντας ότι οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι θα αντιμετώπιζαν πραγματικό και συγκεκριμένο κίνδυνο να υποστούν ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων με την επιστροφή τους στη Νιγηρία. Δεν τέθηκε υπό αμφισβήτηση ότι η υποβολή μιας γυναίκας σε ακρωτηριασμό των γεννητικών της οργάνων ισοδυναμούσε με κακομεταχείριση αντίθετη με το Άρθρο 3 (απαγόρευση της απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης) της Σύμβασης. Ούτε ετέθη υπό αμφισβήτηση ότι οι γυναίκες στη Νιγηρία παραδοσιακά υπόκειντο σε ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων και ότι σε κάποιο βαθμό ισχύει ακόμα το ίδιο. Παρόλα αυτά, αρκετές πολιτείες στη Νιγηρία έχουν απαγορεύσει τον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων με νόμο, συμπεριλαμβανομένης και της πολιτείας από όπου κατάγονταν οι προσφεύγουσες. Επιπρόσθετα, ενώ ήταν έγκυος, η πρώτη προσφεύγουσα δεν επέλεξε να πάει σε

κάποια άλλη πολιτεία της Νιγηρίας ή σε κάποια γειτονική χώρα, στην οποία θα μπορούσε να δεχθεί βοήθεια και στήριξη από τη δική της οικογένεια. Αντίθετα, κατάφερε να αποκτήσει τα αναγκαία πρακτικά και οικονομικά μέσα για να ταξιδέψει στη Σουηδία, γεγονός που αποδεικνύει αξιοσημείωτη δύναμη και ανεξαρτησία. Υπό αυτό το πρίσμα, είναι δύσκολα κατανοητό γιατί δεν μπορούσε να προστατεύσει την κόρη της από το να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών της οργάνων, αν όχι στην πολιτεία καταγωγής της, τότε τουλάχιστον σε μία από τις άλλες πολιτείες της Νιγηρίας, όπου ο ακρωτηριασμός γυναικείων γεννητικών οργάνων απαγορευόταν από το νόμο ή/και είναι λιγότερο διαδεδομένος.

Izevbekhai κατά Ιρλανδίας

17 Μαΐου 2011 (απόφαση επί του παραδεκτού)

Η προσφεύγουσα και οι δυο κόρες της υποστήριξαν ότι υπήρχε κίνδυνος υποβολής των κοριτσιών σε ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων εάν η οικογένεια επέστρεφε στη Νιγηρία, κατά παραβίαση του Άρθρου 3 (απαγόρευση της απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης) της Σύμβασης. Ισχυρίστηκαν ότι η πρωτότοκος κόρη της πρώτης προσφεύγουσας απεβίωσε σε ηλικία ενός έτους από ακατάσχετη αιμορραγία κατόπιν ακρωτηριασμού των γεννητικών της οργάνων που πραγματοποιήθηκε από μια «γερόντισσα». Η οικογένεια έφυγε από τη Νιγηρία για την Ιρλανδία λόγω του ότι η οικογένεια του πατέρα επέμενε για τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων των δύο νεότερων κοριτσιών. Το αίτημά τους για άσυλο δεν έγινε δεκτό.

Το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή **απαράδεκτη** ως προδήλως αβάσιμη. Διαπίστωσε συγκεκριμένα ότι υπήρχαν ισχυροί λόγοι αμφισβήτησης των ισχυρισμών που αφορούσαν στη γέννηση και στο θάνατο της πρωτότοκης κόρης. Η οικογένεια επίσης κατείχε οικονομικά και κοινωνικά προνομίους στη Νιγηρία. Η πρώτη προσφεύγουσα ήταν μια μορφωμένη επαγγελματίας και ο σύζυγός και οι γονείς της ήταν ενάντια στον ακρωτηριασμό των γυναικείων γεννητικών οργάνων. Ούτε η ίδια ούτε ο σύζυγός της δεν απευθύνθηκαν ποτέ στην αστυνομία σχετικά με τον ακρωτηριασμό των γεννητικών οργάνων των κοριτσιών, δεν αναζήτησαν βοήθεια ή επιχείρησαν να μετακινήθηκαν στη βόρεια Νιγηρία, όπου οι ακρωτηριασμοί των γυναικείων γεννητικών οργάνων είναι λιγότερο συνήθεις ή και σπάνιοι. Το Δικαστήριο επομένως έκρινε ότι η ίδια και ο σύζυγός της μπορούσαν να προστατεύσουν τις κόρες τους από τον ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων αν επέστρεφαν στη Νιγηρία.

Omeredo κατά Αυστρίας

20 Σεπτεμβρίου 2011 (απόφαση επί του παραδεκτού)

Η προσφεύγουσα, γεννημένη το 1973, εγκατέλειψε την Νιγηρία το 2003 για να αποφύγει τον ακρωτηριασμό των γεννητικών της οργάνων. Η αδερφή της είχε ήδη αποβιώσει μετά από επιπλοκές αντίστοιχης επέμβασης και υποστήριξε ότι υπήρχε κίνδυνος οι κάτοικοι του χωριού να την σκοτώσουν εάν αυτή αρνούταν να υποβληθεί σε εκτομή και ότι η μητέρα της της είχε πει ότι πρέπει να συνεργαστεί. Το αίτημα ασύλου της δεν έγινε δεκτό.

Το Δικαστήριο κήρυξε την υπόθεση **απαράδεκτη** ως προδήλως αβάσιμη. Δεν αμφισβητείται ότι η υποβολή οποιουδήποτε προσώπου, κοριτσιού ή γυναίκας, σε ακρωτηριασμό των γεννητικών της οργάνων ισοδυναμεί με κακομεταχείριση κατά

παράβαση του Άρθρου 3 (απαγόρευση της απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης) της Σύμβασης. Το Δικαστήριο επεσήμανε, παρόλα αυτά, ότι ενώ οι εθνικές Αρχές είχαν κρίνει ότι ο φόβος της προσφεύγουσας για την εξαναγκαστική υποβολή της σε ακρωτηριασμό των γεννητικών της οργάνων ήταν βάσιμος, θεώρησαν ότι αυτή απέρριψε την εναλλακτική λύση της μετακίνησης στο εσωτερικό της χώρας. Το Δικαστήριο επομένως έπρεπε να αξιολογήσει την προσωπική κατάσταση της προσφεύγουσας στη Νιγηρία. Ως προς αυτό διαπίστωσε ότι, δεδομένης της εκπαιδευσεώς της και της εργασιακής της εμπειρίας ως modίστρας, υπήρχαν ενδείξεις ότι η προσφεύγουσα θα μπορούσε να φτιάξει τη ζωή της στη Νιγηρία χωρίς να χρειάζεται να βασίζεται στη στήριξη της οικογένειάς της.

Sow κατά Βελγίου

19 Ιανουαρίου 2016

Η προσφεύγουσα κατήγγειλε ότι κινδύνευε να υποβληθεί σε περαιτέρω διαδικασία εκτομής σε περίπτωση επιστροφής της στη Γουινέα, την χώρα καταγωγής της και ότι δεν είχε τη δυνατότητα πραγματικής προσφυγής γι αυτήν την καταγγελία.

Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι **δεν θα υπήρχε παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης σε περίπτωση επιστροφής της προσφεύγουσας στη χώρα καταγωγής της, κρίνοντας ότι η προσφεύγουσα απέτυχε να αποδείξει ότι πραγματικά κινδύνευε να υποβληθεί σε διαδικασία περαιτέρω εκτομής αν επέστρεφε στη Γουινέα. Το Δικαστήριο απεφάνθη επίσης ότι **δεν υπήρχε παραβίαση του Άρθρου 13** (δικαίωμα σε αποτελεσματική προσφυγή) της Σύμβασης **σε συνδυασμό με το Άρθρο 3**.

Bangura κατά Βελγίου

14 Ιουνίου 2016 (απόφαση διαγραφής από το πινάκιο)

Η προσφεύγουσα σε αυτή την υπόθεση υποστήριξε ότι κινδύνευε να υποβληθεί σε ακρωτηριασμό των γεννητικών της οργάνων εάν επέστρεφε στην Σιέρα Λεόνε, τη χώρα καταγωγής της.

Επισημαίνοντας ιδίως ότι η προσφεύγουσα είχε λάβει από τον Ιανουάριο του 2016 άδεια παραμονής, μετά από αίτησή της για οικογενειακή επανένωση με τον σύζυγό της, και ότι επομένως δεν διέτρεχε κίνδυνο, προς το παρόν αλλά και για ένα σεβαστό χρονικό διάστημα, να απελαθεί προς την Σιέρα Λεόνε, το Δικαστήριο έκρινε, συμφώνως προς το Άρθρο 37 (διαγραφή προσφυγής) της Σύμβασης, ότι δεν αιτιολογείται πλέον η περαιτέρω εξέταση της προσφυγής και **αποφάσισε τη διαγραφή της από το πινάκιο**.

Έγκλημα τιμής και κακομεταχείριση από την οικογένεια

A.A. και λοιποί κατά Σουηδίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 14499/09)

28 Ιουνίου 2012

Αυτή η υπόθεση αφορούσε υπηκόους της Υεμένης (μια μητέρα και τα πέντε παιδιά της) που ζούσαν στη Σουηδία εν αναμονή εκτελέσεως της διαταγής για την απέλασή τους. Ισχυρίστηκαν ότι, εάν απελαθούν στην Υεμένη, θα αντιμετωπίσουν τον πραγματικό κίνδυνο να πέσουν θύματα εγκλήματος τιμής καθότι είχαν παρακούσει τον σύζυγό/πατέρα τους και είχαν εγκαταλείψει την χώρα χωρίς την άδειά του. Τα σουηδικά δικαστήρια έκριναν ότι τα προβλήματα της οικογένειας της

προσφεύγουσας ήταν κυρίως προσωπικής φύσεως και ότι σχετίζονταν περισσότερο με οικονομικά ζητήματα, παρά με την τιμή.

Το Δικαστήριο διαπίστωσε, ότι δεν πρόεκυπταν στην παρούσα υπόθεση σοβαρές ενδείξεις ότι οι προσφεύγοντες θα διέτρεχαν πραγματικό κίνδυνο θανάτωσης ή θα υπόκειντο σε απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση αν απελάσσονταν στην Υεμένη και έκρινε, κατά συνέπεια, ότι η εκτέλεση της απόφασης απελάσεως των προσφευγόντων **δεν θα συνιστούσε παραβίαση των Άρθρων 2** (δικαίωμα στη ζωή) **ή 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης.

R.D κατά Γαλλίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 34648/14)

16 Ιουνίου 2016

Αυτή η υπόθεση αφορούσε στην διαδικασία απέλασης της προσφεύγουσας στην Γουινέα, τη χώρα καταγωγής της. Ούσα παντρεμένη με χριστιανό, είχε υποστεί κάθε είδους βίαια αντίποινα από τον μουσουλμάνο πατέρα της και τους αδελφούς της. Η προσφεύγουσα υποστήριξε ιδίως ότι η εκτέλεση της απόφασης απέλασής της στην Γουινέα θα την εξέθετε σε κίνδυνο μεταχείρισης της με τρόπο αντίθετο προς το Άρθρο 3 (απαγόρευση της απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης) της Σύμβασης.

Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι **η απέλαση** της προσφεύγουσας στην Γουινέα **θα συνιστούσε παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης.

Κίνδυνος εμπορίας και επανεμπορίας ανθρώπων

L.R. κατά Ηνωμένου Βασιλείου (προσφυγή υπ' αριθμ. 49113/09)

14 Ιουνίου 2011 (απόφαση διαγραφής από το πινάκιο)

Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι υπήρξε αντικείμενο εμπορίας από την Ιταλία στο Ηνωμένο Βασίλειο από έναν άνδρα αλβανικής καταγωγής, ο οποίος την εξανάγκασε σε πορνεία σε νυκτερινό κέντρο, συγκεντρώνοντας όλα της τα κέρδη. Εκείνη δραπέτευσε και διέμενε σε ένα κρυφό καταφύγιο. Ισχυρίστηκε ότι η απέλασή της από το Ηνωμένο Βασίλειο στην Αλβανία θα την εξέθετε στον κίνδυνο να τύχει μεταχείρισης αντίθετης με τα Άρθρα 2 (δικαίωμα στη ζωή), 3 (απαγόρευση απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης), 4 (απαγόρευση δουλείας και καταναγκαστικών έργων) και 8 (δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής) της Σύμβασης.

Το Δικαστήριο **αποφάσισε να διαγράψει την προσφυγή από το πινάκιο**, σύμφωνα με το Άρθρο 37 (διαγραφή προσφυγών) της Σύμβασης, καθώς διαπίστωσε ότι στην προσφεύγουσα και την κόρη της είχε αναγνωριστεί στο Ηνωμένο Βασίλειο το καθεστώς πρόσφυγα και ότι δεν υπήρχε πλέον κίνδυνος απέλασης στην Αλβανία. Η Κυβέρνηση, επίσης, είχε αναλάβει την υποχρέωση να παράσχει στην προσφεύγουσα ένα ποσό για την κάλυψη των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης με τα οποία είχε επιβαρυνθεί η ίδια.

V.F. κατά Γαλλίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 7196/10)

29 Νοεμβρίου 2011 (απόφαση επί του παραδεκτού)

Η υπόθεση αυτή αφορούσε τις διαδικασίες απέλασης της προσφεύγουσας στη Νιγηρία, τη χώρα καταγωγής της. Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε, συγκεκριμένα, ότι σε περίπτωση απέλασής της στη Νιγηρία, θα διέτρεχε τον κίνδυνο να εξαναγκαστεί να επιστρέψει στο κύκλωμα της πορνείας από το οποίο είχε ξεφύγει και να υποστεί αντίποινα από όσους εμπλέκονταν, και ότι οι Νιγηριανές Αρχές δεν θα ήταν σε θέση να την προστατεύσουν. Κατά την άποψή της, οι Γαλλικές Αρχές ήταν υποχρεωμένες να μην απελαύνουν θύματα εμπορίας ανθρώπων.

Το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή **απαράδεκτη** (προδήλως αβάσιμη). Αν και το Δικαστήριο είχε σαφή επίγνωση των σημαντικών διαστάσεων που είχε λάβει η εμπορία Νιγηριανών γυναικών στην Γαλλία και των δυσκολιών που αντιμετώπιζαν οι γυναίκες αυτές κατά τη διαδικασία αναφοράς στις Αρχές προκειμένου να εξασφαλίσουν προστασία, θεώρησε, παρόλα αυτά, ότι οι πληροφορίες που παρείχε η προσφεύγουσα στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν επαρκούσαν για να αποδείξει ότι η αστυνομία γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει, όταν δόθηκε η εντολή για την απέλασή της, ότι η προσφεύγουσα υπήρξε θύμα κυκλώματος εμπορίας ανθρώπων. Όσον αφορά τον κίνδυνο να εξαναγκαστεί η προσφεύγουσα να επιστρέψει σε κύκλωμα πορνείας στη Νιγηρία, το Δικαστήριο παρατήρησε ότι, ενώ η νιγηριανή νομοθεσία σχετικά με την πρόληψη της πορνείας και την καταπολέμηση των σχετικών δικτύων δεν είχε επιτύχει πλήρως τους στόχους της, είχε, παρόλα αυτά, σημειωθεί σημαντική πρόοδος και ήταν πιθανό να δεχτεί η προσφεύγουσα βοήθεια κατά την επιστροφή της.

Βλ. επίσης: [Idemuqia κατά Γαλλίας](#), απόφαση επί του παραδεκτού της 27^{ης} Μαρτίου 2012.

F.A. κατά Ηνωμένου Βασιλείου (προσφυγή υπ'αριθμ. 20658/11)

10 Σεπτεμβρίου 2013 (απόφαση επί του παραδεκτού)

Η προσφεύγουσα, με καταγωγή από την Γκάνα, ισχυρίστηκε ότι είχε πέσει θύμα εμπορίας ανθρώπων στο Ηνωμένο Βασίλειο και εξαναγκάστηκε να εκδίδεται. Κατήγγειλε συγκεκριμένα ότι με τη μετεγκατάστασή της στην Γκάνα θα κινδύνευε να πέσει στα χέρια των προηγούμενων διακινητών της ή στα χέρια νέων διακινητών. Ισχυρίστηκε περαιτέρω ότι, καθότι είχε μολυνθεί από τον ιό HIV στο Ηνωμένο Βασίλειο εξ αιτίας της σωματεμπορίας και της σεξουαλικής εκμετάλλευσης, το Κράτος είχε την θετική υποχρέωση να της επιτρέψει να παραμείνει στο Ηνωμένο Βασίλειο ώστε να έχει πρόσβαση στην απαραίτητη ιατρική περίθαλψη.

Το Δικαστήριο κήρυξε **απαράδεκτους** τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας υπό το Άρθρο 3 (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) και 4 (απαγόρευση της δουλείας και της αναγκαστικής εργασίας). Το Δικαστήριο τόνισε συγκεκριμένα ότι η προσφεύγουσα θα μπορούσε να είχε εγείρει όλες τις δυνάμει της Συμβάσεως αιτιάσεις της ασκώντας έφεση ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Δεδομένου ότι δεν ζήτησε άδεια για την άσκηση έφεσης ενώπιον του Ανώτατου Δικαστηρίου, δεν εκπληρώθηκαν οι απαιτήσεις του άρθρου 35 παρ. 1 (κριτήρια του παραδεκτού) της Σύμβασης.

O.G.O. κατά Ηνωμένου Βασιλείου (προσφυγή υπ'αριθμ. 13950/12)

18 Φεβρουαρίου 2014 (απόφαση διαγραφής από το πινάκιο)

Η προσφεύγουσα, Νιγηριανής καταγωγής, η οποία υποστήριξε ότι υπήρξε θύμα εμπορίας ανθρώπων, κατήγγειλε ότι η απέλαση της στην Νιγηρία θα την εξέθετε σε πραγματικό κίνδυνο επανεμπορίας.

Το Δικαστήριο αποφάσισε να **διαγράψει την προσφυγή από το πινάκιο** σύμφωνα με το Άρθρο 37 (διαγραφή προσφυγής) της Σύμβασης, επισημαίνοντας ότι η προσφεύγουσα δεν διέτρεχε πλέον κίνδυνο απέλασης διότι της είχε αναγνωρισθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και της είχε χορηγηθεί απροσδιόριστου χρόνου άδεια παραμονής στο Ηνωμένο Βασίλειο. Επιπρόσθετα, οι Αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου αναγνώρισαν ότι είχε πέσει θύμα εμπορίας ανθρώπων.

Κοινωνικός Αποκλεισμός

N. κατά Σουηδίας (προσφυγή υπ' αριθμ.23505/09)

20 Ιουλίου 2010

Η προσφεύγουσα, η οποία, με καταγωγή από το Αφγανιστάν, διατηρούσε εξωσυζυγική σχέση με έναν άντρα στη Σουηδία, ισχυρίστηκε ότι βρισκόταν σε κίνδυνο κοινωνικού αποκλεισμού, μακράς φυλάκισης ή ακόμα και θανάτου εάν επέστρεφε στο Αφγανιστάν. Οι αιτήσεις της για άσυλο δεν έγιναν δεκτές.

Το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η **απέλαση** της προσφεύγουσας από την Σουηδία στο Αφγανιστάν **θα συνιστούσε παραβίαση του άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης ή τιμωρίας) της Σύμβασης. Το Δικαστήριο επεσήμανε ότι οι γυναίκες διέτρεχαν ιδιαίτερο κίνδυνο κακομεταχείρισης στο Αφγανιστάν εάν γινόταν αντιληπτό ότι δε συμμορφώνονται στους ρόλους που αποδίδονται στα δύο φύλα από την κοινωνία, την παράδοση, ακόμα αλλά και από το νομικό σύστημα. Το γεγονός και μόνο ότι η προσφεύγουσα είχε ζήσει στη Σουηδία θα μπορούσε κάλλιστα να θεωρηθεί ότι ξεπέρασε τα όρια της κοινωνικά αποδεκτής συμπεριφοράς. Το γεγονός ότι ήθελε να χωρίσει το σύζυγό της και ότι δεν επιθυμούσε να ζήσει μαζί του πια, θα μπορούσε να οδηγήσει σε σοβαρές απειλητικές για τη ζωή της συνέπειες. Ο Νόμος περί Προσωπικής Κατάστασης των Σιτών του Απριλίου 2009 απαιτούσε την υποταγή των γυναικών στις σεξουαλικές απαιτήσεις των συζύγων τους και δεν τους επέτρεπε να φεύγουν από το σπίτι χωρίς άδεια. Επίσης, σύμφωνα με εκθέσεις, περίπου το 80% των Αφγανών γυναικών αποτελούν θύματα ενδοοικογενειακής βίας, την οποία οι Αρχές θεωρούν νόμιμη με συνέπεια να μην την διώκουν. Ασουνόδευτες γυναίκες, ή γυναίκες χωρίς αρσενικό «καθοδηγητή», υπόκειντο σε συνεχείς αυστηρούς περιορισμούς που τους εμπόδιζαν να έχουν προσωπική ή επαγγελματική ζωή, και ήταν καταδικασμένες σε κοινωνικό αποκλεισμό. Ήταν επίσης ξεκάθαρο ότι συχνά στερούνταν μέσων επιβίωσης αν δεν προστατεύονταν από έναν συγγενή αρσενικού φύλου. Σε ό,τι αφορά στις ειδικές περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης, υπήρχαν βάσιμες υποψίες ότι αν πραγματοποιούνταν η απέλαση στο Αφγανιστάν, η προσφεύγουσα θα αντιμετώπιζε ποικίλους σωρευτικούς κινδύνους αντιποίνων από το σύζυγό της, την οικογένειά του, τη δική της οικογένεια και την κοινωνία του Αφγανιστάν, που εμπίπτουν στο Άρθρο 3 της Σύμβασης.

W.H. κατά Σουηδίας (προσφυγή υπ' αριθμ.49341/10)

8 Απριλίου 2015 (Τμήμα Ευρείας Σύμβασης)

Αυτή η υπόθεση αφορούσε σε μία επαπειλούμενη απέλαση από την Σουηδία στο Ιράκ μιας αιτούσης άσυλο, η οποία ισχυρίστηκε ότι θα διέτρεχε κίνδυνο κακομεταχείρισης ως ανύπαντρη γυναίκα του Μανδαϊκού δόγματος, ευάλωτης εθνικής/θρησκευτικής μειονότητας. Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι μια χωρισμένη γυναίκα που ανήκει σε μια μικρή, ευάλωτη εθνική/θρησκευτική μειονότητα, θα βρισκόταν σε πραγματικό κίνδυνο απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης αν επέστρεφε στο Ιράκ. Ισχυρίστηκε συγκεκριμένα ότι, χωρίς ένα δίκτυο ανδρών ή χωρίς εναπομείναντες συγγενείς στο Ιράκ, θα διέτρεχε τον κίνδυνο δώξης, κακοποίησης, βιασμού, αναγκαστικής αλλαγής θρησκείας και εξαναγκασμού σε γάμο.

Το Δικαστήριο παρατήρησε ότι στην προσφεύγουσα είχε χορηγηθεί άδεια παραμονής από την Επιτροπή Μετανάστευσης στις 15 Οκτωβρίου 2014. Η Επιτροπή είχε αναγνωρίσει ότι λόγω της γενικής ανασφάλειας που επικρατούσε στη Βαγδάτη, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ήταν μια γυναίκα που ανήκε σε μια θρησκευτική μειονότητα και στερείτο κοινωνικού δικτύου στο Ιράκ, έχρηζε όντως προστασίας στη Σουηδία. Κατόπιν αυτής της απόφασης, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι δεν επιθυμούσε πλέον την εξέταση της προσφυγής της ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο επομένως έκρινε ότι το ζήτημα είχε επιλυθεί σε εθνικό επίπεδο. Επίσης, το Δικαστήριο δεν έκρινε ότι συνέτρεχαν ειδικές περιστάσεις αναφορικά με το σεβασμό των δικαιωμάτων του ανθρώπου που εγγυάται η Ευρωπαϊκή Σύμβαση και τα Πρωτόκολλα σε αυτήν, ώστε να κρίνεται αναγκαία η συνέχιση της εξέτασης της υπόθεσης από το Δικαστήριο. Χωρούσε επομένως **διαγραφή της προσφυγής από το πινάκιο του Δικαστηρίου.**

R.H. κατά Σουηδίας (προσφυγή υπ' αριθμ.4601/14)

10 Σεπτεμβρίου 2015

Η προσφεύγουσα, υπήκοος Σομαλίας, ισχυρίστηκε ότι εάν απελάσσονταν στο Μογκαντίσου, θα διέτρεχε τον κίνδυνο είτε να την σκοτώσουν οι θείοι της λόγω του ότι αρνήθηκε έναν εξαναγκαστικό γάμο προτού διαφύγει από την Σομαλία είτε να αναγκαστεί να παντρευτεί έναν άνδρα παρά την θέλησή της μόλις επέστρεφε. Ισχυρίστηκε περαιτέρω ότι η γενική κατάσταση στην Σομαλία για τις γυναίκες ήταν πολύ δύσκολη, ιδίως για αυτές – όπως εκείνη – που δεν μπορούσαν να επαφίενται στη στήριξη των αντρών και για αυτό τον λόγο ήταν περισσότερο ευάλωτες.

Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι **η απέλαση** της προσφεύγουσας στο Μογκαντίσου **δεν θα συνιστούσε παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης. Δίχως να παραβλέπει την δύσκολη κατάσταση την οποία αντιμετωπίζουν οι γυναίκες στη Σομαλία, συμπεριλαμβανομένου του Μογκαντίσου, το Δικαστήριο δεν μπορούσε να συνάγει από τις ειδικότερες περιστάσεις της υπόθεσης της προσφεύγουσας ότι αυτή θα διέτρεχε πραγματικό κίνδυνο μεταχείρισης κατά τρόπο αντίθετο προς το Άρθρο 3 εάν επέστρεφε σε αυτήν την πόλη. Υπήρχαν σοβαρές ανακολουθίες στους ισχυρισμούς της και δεν προέβαλε πειστικά τις καταγγελίες σχετικά με τους κινδύνους που θα αντιμετώπιζε κατά την επιστροφή της. Επίσης δεν προέκυπτε ότι θα επέστρεφε στο Μογκαντίσου μόνη, με ό,τι κινδύνους συνεπάγεται μία τέτοια κατάσταση. Αντιθέτως, έπρεπε να θεωρηθεί ότι είχε πρόσβαση τόσο στην υποστήριξη της οικογένειάς όσο και ενός δικτύου ανδρών. Ούτε αποδείχθηκε ότι θα χρειαζόταν να διαμείνει σε καταυλισμό προσφύγων και εκτοπισμένων.

Εμπορία ανθρώπων²

Rantsev κατά Κύπρου και Ρωσίας

7 Ιανουαρίου 2010

Ο προσφεύγων ήταν ο πατέρας μίας νεαρής γυναίκας που πέθανε στην Κύπρο όπου είχε πάει για να εργαστεί το Μάρτιο του 2001. Ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι η κυπριακή αστυνομία δεν προέβη σε όλες τις δυνατές ενέργειες προκειμένου να προστατεύσει την κόρη του από την εμπορία όσο εκείνη ήταν ζωντανή και να τιμωρήσει όσους έφεραν την ευθύνη για το θάνατό της. Ισχυρίστηκε, επίσης, ότι οι Ρωσικές Αρχές δεν διερεύνησαν την υπόθεση εμπορίας της κόρης του και του επακόλουθου θανάτου της και δεν έλαβαν μέτρα για την προστασία της από τον κίνδυνο εμπορίας.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σημείωσε ότι, όπως και η δουλεία, έτσι και η εμπορία ανθρώπων, από την ίδια τη φύση της και το σκοπό της εκμετάλλευσης, ερείδεται στην άσκηση εξουσιών ανάλογων του δικαιώματος κυριότητας. Οι διακινητές ανθρώπων αντιμετωπίζουν τα ανθρώπινα όντα ως εμπορεύματα που μπορούν να γίνουν αντικείμενο αγοραπωλησίας και να εξαναγκάζονται σε εργασία. Παρακολουθούν στενά τις δραστηριότητες των θυμάτων, τα οποία, συχνά, δεν διαθέτουν ελευθερία κινήσεων. Προσφεύγουν επίσης σε χρήση βίας και απειλών κατά των θυμάτων. Το Δικαστήριο έκρινε, ακολούθως, ότι καθαυτή η εμπορία ανθρώπων απαγορεύεται από το Άρθρο 4 (απαγόρευση δουλείας και καταναγκαστικών έργων) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Έκρινε εν προκειμένω, ότι υπήρξε **παραβίαση** εκ μέρους της Κύπρου **των θετικών υποχρεώσεών της που απορρέουν από το Άρθρο 4** της Σύμβασης σε δύο βάσεις: πρώτον, λόγω της αποτυχίας υιοθέτησης ενός κατάλληλου νομικού και διοικητικού πλαισίου για την καταπολέμηση της εμπορίας ανθρώπων ως αποτελέσματος του ισχύοντος καθεστώτος των «artiste visas» και, δεύτερον, λόγω της αποτυχίας της αστυνομίας να λάβει δραστικά μέτρα για την προστασία της κόρης του προσφεύγοντος από την εμπορία, τη στιγμή που από τις περιστάσεις προέκυπταν βάσιμες υποψίες ότι θα μπορούσε να είναι θύμα εμπορίας. Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 4** της Σύμβασης και εκ μέρους της Ρωσίας λόγω της αποτυχίας της να διερευνήσει πώς και πού προσλήφθηκε η κόρη του προσφεύγοντος και, κυρίως, να λάβει μέτρα για την αναγνώριση των προσώπων που ενεπλάκησαν στην πρόσληψή της ή των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν. Το Δικαστήριο, επιπλέον, έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση** εκ μέρους της Κύπρου **του Άρθρου 2** (δικαίωμα στη ζωή) της Σύμβασης, ως αποτέλεσμα της αποτυχίας των Κυπριακών Αρχών να διερευνήσουν αποτελεσματικά το θάνατο της κόρης του προσφεύγοντος.

L.E. κατά Ελλάδος (προσφυγή υπ' αριθμόν 71545/12)

21 Ιανουαρίου 2016

Αυτή η υπόθεση αφορούσε την καταγγελία Νιγηριανής υπηκόου, η οποία είχε εξαναγκασθεί σε πορνεία στην Ελλάδα. Επισήμως αναγνωρισμένη ως θύμα εμπορίας προς το σκοπό σεξουαλικής εκμετάλλευσης, η προσφεύγουσα είχε,

² Βλ. επίσης Θεματικό Δελτίο «[Εμπορία Ανθρώπων](#)».

παρόλα αυτά, αναγκαστεί να περιμένει για περισσότερο από εννέα μήνες, από τη στιγμή που είχε ενημερώσει τις Αρχές σχετικά με την κατάστασή της, προτού της αναγνωριστεί δικαστικά το καθεστώς αυτό. Ισχυρίστηκε κυρίως ότι οι αποτυχία του Ελληνικού Κράτους να εκπληρώσει τις θετικές υποχρεώσεις του που απορρέουν από το Άρθρο 4 (απαγόρευση δουλείας και καταναγκαστικών έργων) συνεπαγόταν την παραβίαση της συγκεκριμένης διάταξης.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 4** (απαγόρευση δουλείας και καταναγκαστικής εργασίας) της Σύμβασης. Έκρινε, μάλιστα, ότι η αποτελεσματικότητα της προκαταρκτικής έρευνας και της επακόλουθης ανάκρισης για την υπόθεση είχε υπονομευτεί από μία σειρά ελλείψεων. Σε σχέση με τη διοικητική και δικαστική διαδικασία, το Δικαστήριο διαπίστωσε, επίσης, πολλαπλές καθυστερήσεις και ανεπάρκειες όσον αφορά τις διαδικαστικές υποχρεώσεις του Ελληνικού Κράτους. Σε αυτήν την περίπτωση το Δικαστήριο έκρινε, επιπλέον, ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 6 παρ. 1** (δικαίωμα σε δίκαιη δίκη εντός εύλογου χρόνου) της Σύμβασης, διαπιστώνοντας ότι η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας υπήρξε υπερβολική για ένα βαθμό δικαιοδοσίας και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση για «λογική προθεσμία». Τέλος, το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 13** (δικαίωμα πραγματικής προσφυγής) της Σύμβασης, λόγω του ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στην προσφεύγουσα αποτελεσματική προσφυγή που να της επιτρέπει να παραπονεθεί για τη διάρκεια μίας διαδικασίας.

J. και λοιποί κατά Αυστρίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 58216/12)

17 Ιανουαρίου 2017

Η υπόθεση αφορούσε την έρευνα από τις Αυστριακές Αρχές καταγγελίας για εμπορία ανθρώπων. Οι προσφεύγουσες, δύο υπήκοοι Φιλιππίνων, οι οποίες πήγαν να εργαστούν ως οικιακοί βοηθοί στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα υποστήριξαν ότι οι εργοδότες τους τους αφαίρεσαν τα διαβατήρια και τους εκμεταλλεύονταν. Ισχυρίστηκαν ότι η συμπεριφορά αυτή συνεχίστηκε κατά τη σύντομη διαμονή τους στη Βιέννη όπου τους πήγαν οι εργοδότες τους και όπου κατάφεραν τελικά να ξεφύγουν. Σε συνέχεια μήνυσης που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες κατά των εργοδοτών τους στην Αυστρία, οι Αρχές έκριναν ότι δεν είχαν δικαιοδοσία επί των καταγγελλόμενων αδικημάτων που διαπράχθηκαν στο εξωτερικό και αποφάσισαν να διακόψουν την έρευνα της υπόθεσης των προσφευγουσών σχετικά με τα περιστατικά στην Αυστρία. Οι προσφεύγουσες υποστήριξαν ότι υπήρξαν θύματα υποχρεωτικής εργασίας και εμπορίας ανθρώπων, και ότι οι Αυστριακές Αρχές δεν εκπλήρωσαν την θετική τους υποχρέωση να διερευνήσουν αποτελεσματικά και ενδελεχώς τις καταγγελίες τους. Υποστήριξαν συγκεκριμένα ότι, ότι τους συνέβη στην Αυστρία δεν μπορεί να ιδωθεί αυτόνομα, και ότι οι Αυστριακές Αρχές είχαν βάσει του διεθνούς δικαίου την υποχρέωση να διερευνήσουν επίσης τα περιστατικά που έλαβαν χώρα στο εξωτερικό.

Το Δικαστήριο, κρίνοντας ότι οι Αυστριακές Αρχές ανταποκρίθηκαν στην υποχρέωσή τους για προστασία των προσφευγουσών ως (εν δυνάμει) θύματα εμπορίας ανθρώπων, απεφάνθη ότι **δεν υπήρχε παραβίαση ούτε του Άρθρου 4** (απαγόρευση καταναγκαστικών έργων) **ούτε του Άρθρου 3** (απαγόρευση απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης. Το Δικαστήριο επεσήμανε ότι δεν υπάρχει βάσει της Σύμβασης υποχρέωση διερεύνησης της πρόσληψης των

προσφευγουσών στις Φιλιππίνες ή της καταγγελλόμενης εκμετάλλευσής τους στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, καθώς τα Κράτη δεν υποχρεούνται βάσει του Άρθρου 4 της Σύμβασης να ασκούν οικουμενική δικαιοδοσία για εγκλήματα εμπορίας ανθρώπων που τελούνται στο εξωτερικό. Σε σχέση με τα γεγονότα στην Αυστρία, το Δικαστήριο κατέληξε ότι οι Αρχές είχαν προβεί σε όλες τις ενέργειες που ευλόγως θα απαιτούνταν από τις περιστάσεις. Οι προσφεύγουσες, με τη στήριξη χρηματοδοτούμενης από το Κράτος ΜΚΟ, εξετάστηκαν από ειδικά εκπαιδευμένους αστυνομικούς, έλαβαν στέγη και άδεια εργασίας για τη νομότυπη διαμονή τους στην Αυστρία. Για την προστασία τους, απαγορεύτηκε η διακίνηση των προσωπικών τους δεδομένων. Επιπλέον, η έρευνα των καταγγελιών των προσφευγουσών σχετικά με τη διαμονή τους στη Βιέννη υπήρξε επαρκής και η επακόλουθη εκτίμηση των Αρχών, δεδομένων των περιστατικών της υπόθεσης και των διαθέσιμων στοιχείων, υπήρξε εύλογη. Οποιοδήποτε άλλο μέτρο στην υπόθεση αυτή - όπως η εξέταση των εργοδοτών των προσφευγουσών - δεν θα είχε καμία προοπτική επιτυχίας, καθώς, αφενός, δεν υπήρχε μεταξύ της Αυστρίας και των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων συμφωνία για δικαστική συνεργασία, αφετέρου, οι προσφεύγουσες δεν απευθύνθηκαν στην αστυνομία παρά μόνο ένα περίπου χρόνο μετά τα γεγονότα, οπότε και οι εργοδότες είχαν προ πολλού φύγει από τη χώρα.

Εκκρεμής προσφυγή

T.I. και λοιποί κατά Ελλάδος (προσφυγή υπ' αριθμ. 40311/10)

Προσφυγή που κοινοποιήθηκε στην Ελληνική Κυβέρνηση στις 6 Σεπτεμβρίου 2016. Οι προσφεύγουσες, τρεις Ρώσοι πολίτες, αναγνωρισμένες ως θύματα εμπορίας ανθρώπων, επικαλούνται συγκεκριμένα ότι το Ελληνικό Κράτος αδυνατεί να ανταποκριθεί στην υποχρέωσή του να τιμωρήσει και να διώξει, στην περίπτωση τους, πράξεις εμπορίας ανθρώπων.

Το Δικαστήριο κοινοποίησε την προσφυγή στην Ελληνική Κυβέρνηση και έθεσε ερωτήσεις στα μέρη υπό τα Άρθρα 4 (απαγόρευση δουλείας και καταναγκαστικών έργων), 6 (δικαίωμα σε δίκαιη δίκη) και 13 (δικαίωμα πραγματικής προσφυγής) της Σύμβασης.

Βία από ιδιώτες

Sandra Janković κατά Κροατίας

5 Μαρτίου 2009

Η προσφεύγουσα κατήγγειλε συγκεκριμένα ότι, παρά τις προσπάθειές της να ερευνηθούν οι ισχυρισμοί της ότι της επιτέθηκαν και την απείλησαν οι συγκάτοικοί της, οι Αρχές δεν της εξασφάλισαν επαρκή προστασία.

Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8** (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής) της Σύμβασης, εξαιτίας της αποτυχίας των Κροατικών Αρχών να προστατεύσουν επαρκώς την προσφεύγουσα από επίθεση κατά της σωματικής της ακεραιότητας και του τρόπου με τον οποίο είχαν τεθεί σε εφαρμογή οι εθνικοί μηχανισμοί της ποινικής νομοθεσίας, κατά παράβαση των θετικών υποχρεώσεων του Κράτους σύμφωνα με το Άρθρο 8.

Ebcin κατά Τουρκίας

1 Φεβρουαρίου 2011

Η προσφεύγουσα, εκπαιδευτικός στο επάγγελμα, δέχθηκε επίθεση στο δρόμο, στη διαδρομή για την εργασία της, από δυο άτομα που πέταξαν οξύ στο πρόσωπό της. Δεν μπορούσε να εργαστεί για ενάμιση χρόνο και υπεβλήθη για τρία χρόνια σε θεραπεία. Ακόμα υποφέρει από σοβαρά σωματικά μετατραυματικά συμπτώματα. Ισχυρίστηκε συγκεκριμένα ότι οι Αρχές απέτυχαν να προστατεύσουν την ασφάλειά της και να τιμωρήσουν κατάλληλα τους δράστες.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) **και του 8** (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής ζωής) της Σύμβασης στο δικονομικό τους σκέλος, διαπιστώνοντας ότι οι διοικητικές και ποινικές διαδικασίες δεν εξασφάλισαν επαρκή προστασία απέναντι σε μία σοβαρή πράξη βίας.

Irina Smirnova κατά Ρωσίας

13 Οκτωβρίου 2016

Η υπόθεση αφορούσε τη συστηματική κακομεταχείριση σε βάρος της προσφεύγουσας από εγκληματική ομάδα, και την καταγγελλόμενη αδυναμία των Ουκρανικών Αρχών να την αποτρέψουν.

Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 3 (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης. Επεσήμανε ιδιαίτερα ότι η επαναλαμβανομένη και ηθελημένη φύση των φραστικών επιθέσεων στις οποίες υποβαλλόταν η προσφεύγουσα σε συνδυασμό με τα περιστατικά σωματικής βίας από ομάδα ανδρών σε βάρος μίας μόνης ηλικιωμένης γυναίκας υπερέβαιναν το όριο σοβαρότητας που απαιτεί το Άρθρο 3 και συνεπάγονταν την θετική υποχρέωση του Κράτους να θέσει σε εφαρμογή προστατευτικό νομοθετικό και διοικητικό πλαίσιο. Παρόλο που οι κύριοι θύτες διώχθηκαν και τιμωρήθηκαν με σημαντικές ποινές φυλάκισης, οι Ρωσικές Αρχές χρειάστηκαν εντούτοις πάνω από δώδεκα χρόνια για να κλείσουν την υπόθεση. Υπό το φως των υπερβολικών καθυστερήσεων στην άσκηση και την διεξαγωγή των ποινικών διαδικασιών, το Δικαστήριο έκρινε ότι η Ρωσία απέτυχε να εκπληρώσει τη θετική της υποχρέωση υπό το Άρθρο 3 της Σύμβασης.

Εκκρεμής προσφυγή

Tershana κατά Αλβανίας (προσφυγή υπ' αριθμ. 48756/14)

Προσφυγή που κοινοποιήθηκε στην Αλβανική Κυβέρνηση στις 6 Οκτωβρίου 2014. Τον Ιούλιο 2009 η προσφεύγουσα υπέστη σοβαρά τραύματα από μία επίθεση με οξύ από άγνωστο δράστη. Κατήγγειλε ιδίως ότι οι Αρχές δεν προστάτεψαν την ζωή της και ότι δεν διεξήγαγαν σαφή και αποτελεσματική έρευνα σχετικά με την επίθεση.

Το Δικαστήριο κοινοποίησε την προσφυγή στην Αλβανική Κυβέρνηση και έθεσε ερωτήματα στα μέρη υπό το πρίσμα του Άρθρου 3 (απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης), του Άρθρου 8 (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής), του Άρθρου 13 (δικαίωμα πραγματικής δικαστικής προστασίας) και του Άρθρου 35 (προϋποθέσεις παραδεκτού) της Σύμβασης.

Περαιτέρω ανάγνωση

Βλ. επίσης στην ιστοσελίδα του Συμβουλίου της Ευρώπης στο [«Βία κατά των γυναικών και ενδοοικογενειακή βία»](#).

Επικοινωνία με τα Μέσα:

Τηλ.: +33 (0)3 90 21 42 08